

slag igen i en lettere redigeret form i forhold til det, vi tidligere har set i Folketingssalen.

Ligesom sidste gang man behandlede et kun meget lidt anderledes forslag, kan Dansk Folkeparti give sin fulde støtte til de 20 punkter, der er oplyst i forslaget.

Til det første punkt er der ikke så meget at sige. Det kommer ret logisk af, at vi også senere på dagsordenen har et lignende forslag, der går ud på det samme som punkt 1.

Men ellers vil jeg ikke gå alle punkterne igennem, men blot give forslagsstillerne vores fulde opbakning til, hvis ikke forslaget, som det ser ud til, kan blive gennemført nu, at det forhåbentlig kan blive gennemført efter et kommende folketingsvalg.

**Anden næstformand (Henning Grove):**  
Ordføreren for forslagsstillerne, fru Birthe Rønn Hornbech.

**Birthe Rønn Hornbech (V):**

Jeg vil da godt starte med at kvittere for den debat, der har været tidligere på dagen, og konstatere, at der er nogle punkter, hvor vi er kommet nærmere hinanden, og som er formuleret i det forslag til vedtagelse, som hører til forespørgsel nr. F 17, så det skal jeg ikke gentage.

Jeg vil naturligvis bestemt sige til ministeren, at vi vil selvfølgelig strengt følge, at den analyse også bliver gennemført, men glæder os også til, at vi kan forhandle om, hvordan vi får den udmøntet.

Der skal ikke være nogen tvivl om, og det er så delvis et svar også til hr. Søren Søndergaard, at vi finder, at den samlede fængselsmasse er noget gammelt møg. Det må man vist godt sige fra Folketingets talerstol. Og vil man spørge mig personlig – jeg dækker ikke min finanspolitiske ordfører – så har jeg faktisk den opfattelse, at der skulle, hvis vi havde pengene, bruges 1 mia. kr. på den danske fængselsmasse. Jeg stillede nogle spørgsmål om det, dengang vi forhandlede om politiforliget, nærmest for at få fortalt finansministeren, hvor gamle fængslerne er. Men de penge har vi jo ikke lige her, men der skal ikke være nogen tvivl om, at der virkelig trænges til en modernisering og nybygning i det danske fængselsvæsen, og jeg håber det forslag til vedtagelse nu er udtryk for, at vi i hvert fald er en lille smule på vej.

Jeg kan da i hvert fald takke for ministerens grundige besvarelse og da også rimeligt – kan

man sige – positive, fredsommelige i hvert fald, uden at ministeren var enig i alle punkterne.

Også efter at have hørt hr. Søren Søndergaards tilslutning til weekendfængsel må jeg sige, at jeg er lidt skuffet over, at justitsministeren ikke kan tilslutte sig det forslag. Det er en ældgammel Venstretanke, som vi jo desværre endnu ikke kan få flertal for, men som vi synes er et godt alternativ for de unge mennesker, der måtte have arbejde i forvejen.

Jeg skal ikke gennemgå alle de punkter, ministeren kom med. Jeg vil hæfte mig specielt ved det punkt, der ikke blev kommenteret, og direkte spørge ministeren: Hvornår får vi det forslag om begrænsning af de ansattes adgang til aktindsigt? Det synes vi er et meget væsentligt forslag, og vi har da egentlig også haft fornemmelsen af, at der mange gange er blevet taget tilløb i Justitsministeriet. Kunne vi få et konkret svar på det i dag?

Det er klart, at dér, hvor vandene skiller mellem forslagsstillerne og ministeren, er jo, når det drejer sig om en mere konsekvent behandling af dem, der forser sig. Vi er jo ikke imod, at vi har mange forskellige sanktionsformer. Vi er heller ikke imod den større fleksibilitet, som ligger i det, som ministeren kalder udslusning – slet ikke.

Men det, vi altså er meget optaget af, er, at når man så ikke overholder reglerne, når man forser sig, hvad enten det nu er ny kriminalitet, eller man stikker af, eller man begår disciplinære forseelser, så skal hammeren falde langt mere konsekvent, end der er tale om i dag.

Jeg vil dog sige, at jeg synes, justitsministeren var mere positiv end den socialdemokratiske ordfører, og jeg er ked af, at den socialdemokratiske ordfører egentlig var så negativ.

Jeg ved ikke helt, hvor meget SF's ordfører, fru Margrete Auken, var enig med forslagsstillerne, men det, jeg i hvert fald kunne høre, og jeg vil tillade mig også at betragte det som noget positivt, er, at fru Margrete Auken var bekymret over nogle af de hændelser i fængslerne og i hvert fald på det punkt tog udgangspunkt i virkeligheden, det, som vi synes er et kæmpeproblem: når folk er frihedsberøvede, så må man jo sige, at så har det offentlige ansvaret for dem, men vi kan faktisk ikke beskytte dem, og det, at de går i isolation for at slippe fra repressalier fra andre, er naturligvis fuldkommen utilstedeligt.

Så vil jeg sige til hr. Bjørn Elmquist, der var utilfreds med varetægtsfængsling ved undvi-